

סדר כוונות בין המצרים

שער הכוונות דף פ"ט ע"ג

כוונות בין המצרים

מגן אברהם: שתאיר **יהוה** אל תמורת **טדהד** (אותיות שלפני).
 מחיה המתים: שתאיר **יהוה** אל תמורת **כוזו** (אותיות שלאחרי).
 האל הקדוש: שתאיר **יהוה** אל תמורת **מצפץ** (חילוף באתצ"ש).

רצה: יכוין כי אות' ראה הם לרה - אלהים דהרין. ויחבר עמו אדני, ועלו גי' ש"ן. ויכוין לכמתיקם בגי' שמות שכוין בהם בגי' ברכות ראשונות, שגם הם גי' ש"ן.
טדהד כוזו מצפץ גי' ש"ן (ועוד כולל).
אלף למד הה יוד מם - אדני גי' ש"ן.
 וע"י זה יתפכו אותיות לרה לרחמים ויהיו לרה.

ש"ם: **טדהד כוזו מצפץ** גי' ש"ן (ועוד כולל), דבר"ת של ש"ם.
 ש"לום: **אלף למד הה יוד מם - אדני** גי' ש"ן, דבר"ת של שלום.
 ועוד, בי תיבות **ש"ם שלום** גי' בי שינין, ועוד ו' יתרים, כנגד ו' השמות: **יהוה, טדהד, כוזו, מצפץ, אלף למד הה יוד מם, אדני**.

כוונות בין המצרים בסדר רחובות הנהר (הגהת הרב מונסא)

בין המצרים: ב' שינין שבר"ת יכוין לחמקה
 שמות אלו שבגימ' ב' שינין
טדהד כוזו מצפץ
 גי' ש"ן.

אלף למד הה יוד מם אדני
 גי' ש"ן

ועוד ב' תיבות **ש"ם שלום** גי' ב' שינין,
 ועוד ו' יתרים כנגד הויה וג' תמורותיה הנ"ל
 ואלהים דההין ואדני.

יהוה

טדהד כוזו מצפץ

אלף למד הה יוד מם אדני
 והכונה כמו שהאירה הויה זו לג' חילופין, גם
 תאיר הויה זו עם ג' חילופין לאלהים ואדני
 שהם בתי דינין ויתמתקו יותר] (הרי"ס)

רי"ו - שער הכוונות דף צ"ג ע"ג (ד"ה אלהינו ש' 10)

הם ש"ם. ועטם הדבר הוא לפי שעתה הם ימי הדין והגבו' והי"ו
 הוא בגי' גבורה וכונתו עתה אינה לבטל מליאותם אלא להמתיק
 ולבסס את הגבו' והי"ו האלו. ונתחיל בביאר הברכה. **ברוך** תכוין

ענין בין המצרים והם כ"א ימים שבין י"ז לתמוז עד תשעה
 באב נמנה עוב וכשר הוא מאד לכל בעל נפש לשבת
 באבלות אחר חלי היום בכל אלו הימים ולבכות בכה ממש על
 חורבן הבית ועטם היות זה אחר חלות היום הוא כי אז הוא
 התעוררות הדינין בסוד כי יגמו לללי ערב אשר לסבה זו נשרף
 ההיכל אחר חלי היום ודבר זה עושה תועלת גדול' בנפש האדם
 וענין חלות הלילה אין צורך להזכירו כי אפי' בכל שאר הלילות
 צריך להתאבל על החורבן ומכ"ש בלילות בין המצרים שצריך להוסיף
 בצביו ועליו נאמר שמחו את ירושלב כו' כל המתאבלים
 עליה:

גם צריך לזיכר ולהמנע מלאכול בימים ההם שום פרי חדש ושלא
 ללבוש שום לבוש חדש כדי שלא ילטרך לצרף עליו ברכת
 שהחיינו וכמו שזכר ענין זה בספרי הפוס' האחרוני' וענין זה
 נמנה בשבתות ובר"ח אב (א)

גם צריך לכוין כוונות אלו בעמיד' בכל הימים ההם. הנה בצרכ'
 אבות באותה הויה הא' תכוין שתאיר זו הויה אל תמורת'
 היואלת בחילוף אותיות שלפניה והיא טדהד ובהויה של אתה
 גבור תכוין שתאיר הויה זו אל תמורת' היואלת בחילוף אותיות
 שלאחרי' והיא כוזו' ובהויה ג' שבאתה קדוש תכוין שתאיר זו
 הויה אל תמורתה בא"ב דא"ת ב"ש והיא מלפ"ץ והנה ג' שמות
 הנו' טדהד וכוזו' ומלפ"ץ הם בגי' ש"ן עם הכולל:

ובברכת ראה תכוין כי מלת ראה היא בגי' אלהים דמילוי
 ההין כי ראה הם אותיות לרה והוא סוד ועת לרה
 היא ליעקב וממנה יושע שהוא שם אלהים דההין. וז"ס בין המצרי'
 כי מן השם הנו' שהוא דין יולאות בימים האלו הלוות. גם תוסיף
 שם אדני עם ראה של אלהים הנו' ויהיו בגי' ש"ן ותכוין כי ב'
 בתי דינין אלו שהם אלהים ואדני שהם סוד בין המצרים ב' מצרי'
 העולים בגי' ש"ן יתמתקו ע"י ג' השמות הראשו' שנתכוונ' בהם
 בג' ברכות הא' והם טדהד כוזו' מלפ"ץ העולים בגי' ש"ן כנו'
 ועי"כ אותיו' לרה יתפכו לרחמים ויהיו לרה ה' אלהינו:

ובברכת ש"ם שלום באותם ב' שינין שבר"ת של ש"ם שלום
 תכוין אל ב' השינין הנ"ל גם התיבות עלמם של
 ש"ם שלום שניהם יחד עולות בגי' ש"ן ש"ן הנו' ועוד יתירים ו'
 כנגד ו' שמות הנו' והם שם יהו"ה וג' תמורות והם טדהד
 כוזו' מלפ"ץ ושם אלהים ושם אדני:

ענין ט"ב מה שנהגו ביום ט"ב במנחה לומר פסוקים של
 נחמות וגם לקום ולשבת על הספסלים למעלה ואדרבא
 נראה מן התלמוד בבלי כי לעת ערב היתה אש בהיכל ביום ט"ב
 וכשרף בעת המנחה וכפי"ז היה ראוי להחמיר במנחה יות' מבשחר
 אבל הענין יובן כמה שדרשו בגמרא ע"פ מזמור לאסף אלהי' באו
 גוים כו' והקשו מזמור קינה מצע"ל ותי' כי בתחיל' התחילו
 האויבים להרוג את בני ישראל ואז חשבו ישראל שלא יהיה ח"ו
 תקומה למפלת' ויכלו ח"ו בחרב האויבים ובראותם שהליתו' אש
 בהיכל לעת ערב שהוא זמן המנחה אז אמרו מזמור ושמחו שמח'
 גדולה וקבלו נחמה כי אם ח"ו לא היה הקצ"ה משליך חמתו על
 העמים ועל האצנים לא היתה תקומה לשונאי ישראל וכמשז"ל
 כלם את חמתו וילת אש בליון. ונמצא כי לעת מנחת ערב שהליתו
 אש בהיכל אז אמרו ישראל מזמור וקבלו נחמה על לרתם א"כ
 המנהג הנו' הוא טוב ונכון. וכלע"ד ששמעתי ג"כ ממזו"ל טעם
 אחר והוא כי אז במנחת ט"ב נולד המשיח הנקרא מנחם כנו'
 במדרש איכה רבתי:

הנהגות וביאורים: א) א"ש גם ראיתי למירי ז"ל שלא הי' אוכל בשר ולא שותה יין מיום י"ז בתמוז עד מולאי ט"ב ומולאי ט"ב בכלל אם לא שהיה דחוי
 שאז היה אוכל כמולאי ט"ב ודבר זה היה נהג בהול אפילו ביום ר"ח אב אבל לא בשבתות גם לא היה מסתפר מיום י"ז בתמוז עד
 אחר ט"ב ואני מיקל בסיפור להיות כי הי' חומרא בעלמא והאבילות הוא יסנה משא"כ בשר ויין שהוא רמז לביטול הקרבנות והנסעים כמ"ש ז"ל: ב) א"ש